

Sygn. akt VI ACa 936/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Ewa Stefańska (spr.)

Sędzia SA – Krzysztof Tucharz

Sędzia SO (del.) – Beata Waś

Protokolant: – sekr. sądowy Ewelina Murawska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.

o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 15 marca 2012 r.

sygn. akt XVII AmE 133/10

1) oddala apelację;

2) zasądza od M. W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 936/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2010 r., wydaną na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 w zw. z art. 151 § 1 pkt 2 i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm., zwanej dalej „k.p.a.”) oraz na podstawie art. 33 ust. 3 i art. 35 ust. 3 oraz art. 50 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm., zwanej dalej „ustawą – Prawo energetyczne”) w zw. z art. 50 pkt 2 oraz art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.), po ponownym przeprowadzeniu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wydania koncesji na obrót paliwami ciekłymi w związku z faktem, że wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne i nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, a

nieznane organowi, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uchylił swoją decyzję z dnia 9 lutego 2009 r. Nr (...) i odmówił M. W. udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Powód M. W. wniósł odwołanie, w którym zaskarżył powyższą decyzję w całości, wnosząc o jej uchylenie i umorzenie postępowania w sprawie. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. wynikającą z podjęcia decyzji o wznowieniu postępowania prowadzącej do uchylenia pierwotnej decyzji w przedmiocie udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi w sytuacji, gdy brak jest podstaw do prowadzenia postępowania w trybie o jego wznowienie;

2) obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 23 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne wynikającą z podjęcia decyzji o odmowie udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi w sytuacji, gdy wnioskodawca spełnia warunki dla udzielenia mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Wyrok Sądu Okręgowego został wydany w oparciu o poniższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Przedsiębiorca M. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) w W. posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi (...) ważną do dnia 30 czerwca 2009 r. W dniu 5 grudnia 2008 r. powód wystąpił o udzielenie kolejnej koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz o włączenie do akt postępowania dokumentów przedłożonych w toku postępowania Nr (...). Wśród dowodów zebranych w toku tego postępowania złożona została dotycząca przedsiębiorcy informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 23 czerwca 2008 r. Decyzją z dnia 9 lutego 2009 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, wskazując w uzasadnieniu, że na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie zbadał istnienie przesłanek określonych w art. 33 ustawy – Prawo energetyczne.

W dniu 3 marca 2010 r. do (...) Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki w S. wpłynął sprzeciw Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. w sprawie udzielenia M. W. koncesji na obrót paliwami ciekłymi decyzją z dnia 9 lutego 2009 r. Nr (...), z którego wynikało, że powód został dwukrotnie skazany prawomocnymi wyrokami sądów karnych za popełnienie przestępstw związanych z przedmiotem działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. Do sprzeciwu dołączono: dotyczącą przedsiębiorcy aktualną informację z Krajowego Rejestru Karnego, wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2008 r. sygn. akt II K 332/06 oraz wyrok Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 25 czerwca 2009 r. sygn. akt 85/09, jak również wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 6 listopada 2009 r. sygn. akt IV Ka 1098/09.

Z wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2008 r. sygn. akt II K 332/06 wynika, że powód w dniu 30 września 2005 r. w J. na stacji paliw (...) prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w W. dokonał obrotu, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw (Dz. U. Nr 34, poz. 293), olejem napędowym w ilości 20.204 litrów o wartości 75.967,11 zł, nie spełniającym wymagań jakościowych, w ten sposób, że sprzedał to paliwo na stacji paliw (...) w J. na podstawie faktury nr (...). Sąd Rejonowy uznał M. W. za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzył karę w wysokości 20.000 zł. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 czerwca 2008 r.

Ponadto z wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 25 czerwca 2009 r. sygn. akt II K 85/09 wynika, że powód w dniu 30 maja 2005 r. oraz ponownie w dniu 31 maja 2005 r. w W. na stacji paliw (...) prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w W. dokonał obrotu, w rozumieniu art. 3 ust. 8 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw (Dz. U. Nr 34, poz. 293), olejem napędowym w ilości 3.060 litrów o

wartości 10.924,20 zł i benzyną bezołowiową Pb 95 w ilości 13.056 litrów o wartości 52.093,44 zł, nie spełniającymi wymagań jakościowych w ten sposób, że sprzedał to paliwo i dostarczył je do stacji na podstawie faktury nr (...) i faktury nr (...). Sąd Rejonowy uznał M. W. za winnego tego, że w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem dokonał zarzucanych mu czynów, stanowiących przestępstwo określone w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw (Dz. U. Nr 34, poz. 293), za co wymierzył mu karę grzywny w wysokości 35.000 zł. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 6 listopada 2009 r. sygn. akt: IV Ka 1098/09.

W dniu 14 maja 2010 r. powód złożył wniosek o umorzenie postępowania administracyjnego, podnosząc zarzut niewłaściwego trybu konwalidacji decyzji o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Zdaniem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Z art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne wynika bowiem, że wnioskodawcy skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą, koncesja nie może być wydana.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie, zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, organ koncesyjny dokonał sprawdzenia faktów podanych przez powoda we wniosku o udzielenie koncesji w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania tej działalności. Przy tym, brak wiedzy organu o prawomocnym skazaniu powoda wynikał z niedokładnego zbadania stanu faktycznego sprawy, albowiem Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oparł swoje ustalenia na przedłożonej przez powoda informacji z Krajowego Rejestru Karnego aktualnej na dzień 23 czerwca 2008 r., podczas gdy kwestionowana decyzja została wydana w dniu 9 lutego 2009 r. Zdaniem Sądu Okręgowego, do zadań organu administracji należało wnikliwe zbadanie, czy powód spełnia wszystkie przesłanki udzielenia koncesji, więc nie ma istotnego znaczenia okoliczność, że w dacie złożenia wniosku o udzielenie koncesji M. W. wiedział o prawomocnym skazaniu i zataił ten fakt.

Jednakże Sąd pierwszej instancji podzielił pogląd Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że dla wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. nie ma znaczenia okoliczność, czy brak wiedzy organu o istotnych okolicznościach faktycznych sprawy wynika z przyczyn obiektywnych, czy jest skutkiem jego zaniedbań. Dlatego, zdaniem Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie istniała przesłanka wznowienia postępowania administracyjnego oraz uchylenia decyzji ostatecznej z dnia 9 lutego 2009 r. i wydania nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy, stosownie do treści art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a.

Sąd Okręgowy wskazał, że wobec ustalenia, że M. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) w W. został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo pozostające w związku z przedmiotem działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 1-4 ustawy - Prawo energetyczne, zasadne było wydanie decyzji o odmowie udzielenia koncesji na podstawie art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy - Prawo energetyczne. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący i jego stosowanie jest obligatoryjne, więc w przypadku zaistnienia określonej w nim przesłanki Prezes Urzędu Regulacji Energetyki był zobligowany do wydania decyzji o odmowie udzielenia wnioskowanej koncesji.

Od wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów apelację wniósł powód M. W..

Apelacją z dnia 17 kwietnia 2012 r. powód zaskarżył wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez uchylenie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i umorzenie postępowania w sprawie. Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, wynikające z przyjęcia, że przyczyna z powodu której organowi nie była wiadoma „nowa” okoliczność faktyczna oraz dowód jest irrelevantna dla wznowienia postępowania;

2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 41 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. wynikające z niewszczęcia szczególnego trybu postępowania o cofnięcie koncesji określonego w ustawie o swobodzie gospodarczej, mającego pierwszeństwo jako tryb zwykły przed nadzwyczajnymi środkami zaskarżenia.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Również rozważania prawne Sądu pierwszej instancji są prawidłowe.

Zgodnie z art. 23 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo energetyczne, do zakresu działania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki należy m.in. udzielanie i cofanie koncesji. Z art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne wynika, że uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie m.in. obrotu paliwami. Natomiast art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne stanowi, że nie może być wydana koncesja wnioskodawcy skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą. Zgodnie z powołanym przepisem koncesja nie może być udzielona przedsiębiorcy, który został skazany przez sąd prawomocnym wyrokiem, przy czym skazanie to dotyczy popełnienia przestępstwa mającego związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą – Prawo energetyczne.

W przedmiotowej sprawie niesporne jest, że powód został skazany dwoma prawomocnymi wyrokami i to za przestępstwa pozostające w związku z przedmiotem działalności gospodarczej, na której prowadzenie udzielona mu została koncesja. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lutego 2008 r. (sygn. akt II K 332/06) za to, że w dniu 30 września 2005 r. prowadząc działalność gospodarczą powód M. W. dokonał obrotu, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw, olejem napędowym nie spełniającym wymagań jakościowych, został uznany za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzono mu karę grzywny w wysokości 20.000 zł. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 13 czerwca 2008 r., a więc przed wydaniem przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzji z dnia 9 lutego 2009 r. Nr (...).

Oznacza to, że w dacie wydania decyzji powód był już skazany prawomocnym wyrokiem za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą – Prawo energetyczne, przy czym Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie wiedział o istnieniu dowodu w postaci prawomocnego wyroku. W konsekwencji, w dacie wydania decyzji z dnia 9 lutego 2009 r. Nr (...) istniała już negatywna przesłanka udzielenia koncesji określona w art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy – Prawo energetyczne i gdyby organ miał o tym wiedzę, powinien wydać decyzję o odmowie udzielenia M. W. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Decyzja tej treści została wydana dopiero w wyniku przeprowadzenia postępowania wznowieniowego i została zaskarżona przez powoda odwołaniem.

Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 25 czerwca 2009 r. (sygn. akt II K 85/09) za to, że w dniach 30 i 31 maja 2005 r. prowadząc działalność gospodarczą powód M. W. dokonał obrotu, w rozumieniu art. 3 ust. 8 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw (Dz. U. Nr 34, poz. 293), olejem napędowym i benzyną bezołowiową Pb 95 nie spełniającymi wymagań jakościowych, został uznany za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzono mu karę grzywny w wysokości 35.000 zł. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 6 listopada 2009 r. (sygn. akt. IV Ka 1098/09), a więc nie był jeszcze prawomocny w chwili wydania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzji z dnia 9 lutego 2009 r. Nr (...). Dlatego jego istnienie nie mogło być podstawą wznowienia postępowania w sprawie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego trafnie uznał Sąd pierwszej instancji, że powyższe okoliczności faktyczne uzasadniały wznowienie postępowania w sprawie na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. oraz na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. uchylenie dotychczasowej decyzji i wydanie nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy, a nie

wydanie decyzji o cofnięciu koncesji. Zgodnie bowiem z art. 41 ust. 2-4 ustawy – Prawo energetyczne, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki cofa koncesję w przypadkach: (1) określonych w art. 58 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej; (2) cofnięcia przez właściwego naczelnika urzędu celnego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego lub jego wygaśnięcia, jeżeli przed wygaśnięciem podmiot nie uzyskał nowego zezwolenia, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych - w odniesieniu do działalności objętej tym zezwoleniem; (3) w przypadku zmiany, w zakresie określonym w ustawie, warunków wykonywanej działalności gospodarczej objętej koncesją. Ponadto Prezes URE cofa koncesję albo zmienia jej zakres w przypadkach określonych w art. 58 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zaś może cofnąć koncesję albo zmienić jej zakres: (1) w przypadkach określonych w art. 58 ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także (2) w przypadku podziału przedsiębiorstwa energetycznego lub jego łączenia z innymi podmiotami.

Powód w apelacji wskazał, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki powinien wszcząć postępowanie w przedmiocie cofnięcia koncesji, odwołując się do przesłanki określonej w art. 58 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Przepis ten stanowi, że organ koncesyjny cofa koncesję w przypadku, gdy wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją. Chodzi tu więc o przypadek, gdy prawomocny wyrok skazujący nie istniał jeszcze w dacie wydania decyzji o udzieleniu koncesji. W przedmiotowej sprawie niesporne jest, że wyrok Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 25 czerwca 2009 r. (sygn. akt II K 85/09) nie był jeszcze prawomocny w chwili wydania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzji z dnia 9 lutego 2009 r. Nr (...), istniała więc przesłanka mogąca być podstawą obligatoryjnego cofnięcia koncesji powodowi. Jednakże ponieważ istniała również inna przesłanka, będąca podstawą do uchylenia decyzji o udzieleniu koncesji i odmowie jej wydania na podstawie przepisów o wznowieniu postępowania, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki był uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji.

W przypadku powoda istniały więc dwie odrębne przesłanki mogące być podstawą dwóch różnych postępowań o cofnięcie koncesji i o wznowienie postępowania w sprawie o udzielenie koncesji, przy czym żadne z tych postępowań nie miało pierwszeństwa. Nie ma więc racji powód zarzucając w apelacji naruszenie art. 41 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. wynikające z niewszczęcia szczególnego trybu postępowania o cofnięcie koncesji określonego w ustawie o swobodzie gospodarczej, mającego pierwszeństwo jako tryb zwykły przed nadzwyczajnymi środkami zaskarżenia. Takie pierwszeństwo istniałoby bowiem wyłącznie w sytuacji, gdyby chodziło o uruchomienie trybu zwyczajnego lub nadzwyczajnego w odmienieniu do tego samego postępowania, a nie różnych postępowań. Tymczasem postępowanie o cofnięcie koncesji jest postępowaniem odrębnym, a nie kontynuacją postępowania o jej udzielenie.

Ponadto istotne znaczenie ma okoliczność, że w przedmiotowej sprawie został wniesiony sprzeciw przez Prokuratora. Z art. 184 § 1 k.p.a. wynika, że prokuratorowi służy prawo wniesienia sprzeciwu od decyzji ostatecznej, jeżeli przepisy kodeksu lub przepisy szczególne przewidują wznowienie postępowania, stwierdzenie nieważności decyzji albo jej uchylenie lub zmianę. Zgodnie z art. 186 k.p.a., w przypadku wniesienia sprzeciwu przez prokuratora właściwy organ administracji publicznej wszczyna w sprawie postępowanie z urzędu, zawiadamiając o tym strony, co Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w przedmiotowej sprawie uczynił.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma również racji powód podnosząc w apelacji, że na przeszkodzie wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. (omyłkowo powołano pkt 1) stała okoliczność, iż Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki nieznan był fakt prawomocnego skazania powoda na skutek własnego zaniedbania, a więc nie były to przyczyny niezależne od organu. Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznan organowi, który wydał decyzję. W przepisie tym nie ma mowy o tym, jaka powinna być przyczyna nieznanym organowi nowych okoliczności faktycznych lub dowodów przez organ, a w szczególności, że musi to być przyczyna przez ten organ niezawiniona.

Wprawdzie istnieją odosobnione orzeczenia, na które powołał się powód w apelacji, które wprowadzają dodatkowy, nieprzewidziany przez ustawodawcę warunek, modyfikując w ten sposób kodeksową przesłankę wznowienia

postępowania, jednakże w ocenie Sądu odwoławczego jest to podejście nieuprawnione. W piśmiennictwie i głównym nurcie orzecznictwa wskazuje się bowiem, że dowody i fakty muszą być nowe, tzn. nowo odkryte lub po raz pierwszy zgłoszone przez stronę, a więc powinny stanowić nowość i nie być znane organowi, przed którym toczyło się postępowanie. Nie jest przy tym istotne, czy nastąpiło to w wyniku zaniedbań tego organu (por. wyroki NSA: z 27 stycznia 1984 r., SA/Wr 649/83, ONSA 1984, nr 1, poz. 7, z 5 listopada 1998 r., III SA 1226/97, Lex nr 35503, z 9 grudnia 2010 r., I OSK 1256/10, Lex nr 744959).

Podstawą orzeczenia Sądu Apelacyjnego był art. 385 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.